

Elia – Nummer nio

Profeten ljög

Jeff Pippenger

2023-10-11

Vi avslutade den föregående artikeln med ett avsnitt som behandlar ”en lögnande ande”. Följande är ett av styckena i det avsnittet.

”Ohelgade predikanter ställer sig i strid mot Gud. De prisar Kristus och denna världens gud i samma andetag. Medan de till det yttre bekänner sig ta emot Kristus, omfamnar de Barabbas och säger genom sina handlingar: ’Inte denne man, utan Barabbas.’ Må alla som läser dessa rader ta sig i akt. Satan har berömt sig av vad han kan göra. Han menar sig kunna upplösa den enhet som Kristus bad skulle finnas i hans församling. Han säger: ’Jag skall gå ut och vara en lögnens ande för att bedra dem jag kan, så att de kritiserar, fördömer och förfalskar.’ Om bedrägeriets och det falska vittnesbördets son får vinna insteg i en församling som har haft stort ljus, starka bevis, då kommer den församlingen att förkasta det budskap Herren har sänt och ta emot de mest orimliga påståenden och falska antaganden och falska teorier. Satan skrattar åt deras dårskap, ty han vet vad sanningen är.” Testimonies to Ministers, s. 409.

Låt ”bedrägeriets och det falska vittnesbördets son få tillträde till en församling som har haft stort ljus, starka bevis, och denna församling kommer att förkasta det budskap Herren har sänt och ta emot de mest orimliga påståenden och falska antaganden och falska teorier.” År 1863 ’återvändande’ milleritisk adventism till den orimliga och falska metodologi som användes av den avfälliga protestantismen och förkastade William Millers identifiering av de sju tiderna i Tredje Mosebok tjugosex. Ämnet att ’återvända’ framställdes genom upprorsmakarna i Fjärde Mosebok fjorton, när de beslöt att utse en anförare och återvända till Egypten.

Och de sade till varandra: Låt oss välja en hövding och vända tillbaka till Egypten. 4 Mos. 14:4.

Ämnet om att ”vända tillbaka” till den avfälliga protestantismen framställdes också av Jeremia, då det i kapitel femton sades till honom att de fallna protestanterna kunde återvända till honom, men han skulle inte ”vända tillbaka” till dem.

Jag satt inte i gycklarnas församling och gladde mig inte; jag satt ensam för din hands skull, ty du hade fyllt mig med förbittring. Varför är min smärta oavlätlig och mitt sår obotligt, så att det vägrar att läkas? Skulle du då verkligen vara för mig som en lögnaktig bäck, som vatten som sviker? Därför säger Herren så: Om du omvänder dig, skall jag låta dig komma tillbaka, och du skall stå inför mitt ansikte; och om du skiljer det dyrbara från det värdelösa, skall du vara som min mun. De må vända tillbaka till dig, men du skall inte vända tillbaka till dem. Och jag skall göra dig inför detta folk till en befäst mur av koppar; och de skall strida mot dig, men de skall inte få överhand över dig, ty jag är med dig för att frälsa dig och rädda dig, säger Herren. Jeremia 15:17–20.

Den kanske tydligaste profetiska illustrationen av principen att inte återvända till den avfälliga protestantismen återfinns i berättelsen om den olydige profeten, som framförde ett tillrättavisningens budskap till Jerobeam, de nordliga tio stammarnas förste kung.

Och kungen sade till gudsmannen: Kom hem med mig och vederkvick dig, så skall jag ge dig en gåva. Men gudsmannen sade till kungen: Om du så ville ge mig hälften av ditt hus, skulle jag inte gå in med dig; och jag skulle varken äta bröd eller dricka vatten på denna plats. Ty så blev det befallt mig genom Herrens ord: Du skall inte äta bröd och inte dricka vatten och inte vända tillbaka samma väg som du kom. Så gick han en annan väg och återvände inte den väg som han hade kommit till Betel. 1 Kungaboken 13:7–10.

Den olydige profeten hade av Gud fått befallning att inte vända tillbaka samma väg som han hade kommit. Den milleritiska adventismen hade kommit ut ur protestantismen, representerad av Sardes, och de skulle inte återvända. Fastän den olydige profeten mycket väl visste att han inte fick vända tillbaka samma väg som han hade kommit, sade en falsk profet från Jerobeams rike till honom att Gud hade sagt att den olydige profeten skulle återvända till den falske profetens hus och äta med honom. Trots Guds anvisning gjorde han just detta. När han väl hade börjat äta den falske profetens mat, säger Bibeln tydligt att profeten från Samaria hade ljugit.

Nu bodde en gammal profet i Betel; och hans söner kom och berättade för honom om alla de gärningar som gudsmannen den dagen hade gjort i Betel; också de ord som han hade talat till kungen berättade de för sin far. Och deras far sade till dem: Vilken väg tog han? Ty hans söner hade sett vilken väg gudsmannen hade tagit, han som kom från Juda. Och han sade till sina söner: Sadla åsnan åt mig. Så sadlade de åsnan åt honom, och han red på den och gav sig av efter gudsmannen och fann honom sittande under en ek; och han sade till honom: Är du den gudsman som kom från Juda? Och han sade: Jag är det. Då sade han till honom: Följ med mig hem och ät bröd. Men han sade: Jag kan inte vända tillbaka med dig eller gå in med dig; inte heller vill jag äta bröd eller dricka vatten med dig på denna plats. Ty så blev det sagt till mig genom Herrens ord: Du skall där varken äta bröd eller dricka vatten och inte heller vända tillbaka för att gå den väg som du kom. Då sade han till honom: Jag är också en profet, liksom du; och en ängel talade till mig genom Herrens ord och sade: För honom tillbaka med dig till ditt hus, så att han får äta bröd och dricka vatten. Men han ljög för honom. Så vände han tillbaka med honom och åt bröd i hans hus och drack vatten. 1 Kungaboken 13:11–19.

Den olydige profeten åt och drack med Samarias lögnprofet, vilket betyder att han tog emot budskapet från en avfällig profet och förkastade Herrens budskap. Det budskap som han troget hade framfört samma dag. Han visste mycket väl att han inte fick vända tillbaka, men han gjorde det ändå. Syster White upplyser oss om att om ”bedrägeriets och det falska vittnesbördets son får tas emot av en församling som har haft stort ljus, stora bevis, kommer den församlingen att förkasta det budskap Herren har sänt.” I milleritrörelsens historia hade den förste ängeln upplyst jorden med sin härlighet. År 1840 bars den förste ängeln budskap till varje missionsstation i världen.

”Budskapet om Herrens snara återkomst till vår värld i makt och stor härlighet är sanning, och år 1840 höjdes många röster för att förkunna det.” Manuscript Releases, volym 9, 134.

Kort därefter återvände milleritisk adventism till den avfälliga protestantismens metodologi, ”lögnen”, och förkastade ”Herrens budskap” som Gud hade sänt genom William Miller. De förkastade Mose budskap såsom det framlades av Elia, och den ”lögn” som mottogs i början av den milleritiska historien representerar den ”lögn” som tros i slutet; den ”lögn” som medför en kraftig villfarelse över laodiceisk adventism.

Och med all orättfärdighetens bedräglighet hos dem som går förlorade, därför att de inte tog emot kärleken till sanningen, för att de skulle bli frälsta. Och därför skall Gud sända dem en kraftig villfarelse, så att de tror lögnen, för att de alla skall bli fördömda som inte trodde sanningen utan hade sin lust i orättfärdigheten. 2 Thessalonikerbrevet 2:10–12.

Vi försöker påvisa Elias roll som symbol i samband med de parallella historieskedena för protestantismens horn och republikanismens horn under den period då bibelprofetians sjätte rike regerar. Svårigheten med att profetiskt sammanföra alla frågorna från år 1863, åtminstone för mig, ligger i de olika sammanhängande tankelinjer som gränsar till begreppet ”cirkulär logik”. En rak och tydlig logik är alltid den bästa utgångspunkten, men att identifiera gudomliga sanningar och dessa sanningars inbördes samband är ett svårt arbete, eftersom de i Bibeln återfinns ”här litet och där litet.”

Vem skall han lära kunskap? och vem skall han ge förstånd i läran? Dem som är avvanda från mjölken, dem som har tagits från bröstet. Ty bud måste läggas på bud, bud på bud; rad på rad, rad på rad; här litet, och där litet. Jesaja 28:9, 10.

Det är också en svår uppgift när den publik man vänder sig till består av sådana som är förtrogna med de grundläggande sanningar man behandlar, medan andra är helt nya inför allt detta. Praktiskt taget alla de sanningar som jag avser att ge en översikt över i denna artikel kan återfinnas i Habackuks tavlor. Av rädsla för att det ska låta som om jag använder ”kringgående logik”, tänker jag i förväg tala om vart vi är på väg, innan vi faktiskt kommer dit.

År 1863 reste den laodikeiska milleritiska adventismen en avbild av svartsjuka. Avbilden av svartsjuka representerar den första av den laodikeiska adventismens fyra generationer.

Då sade han till mig: Människobarn, lyft nu upp dina ögon mot norr. Så lyfte jag upp mina ögon mot norr, och se, norr om altarets port stod denna nitälskans bildstod vid ingången. Hesekiel 8:5.

Sjundedagsadventistsamfundets fyra generationer framställs i olika avsnitt av Skriften, men jag använder Hesekiel åtta som den främsta utgångspunkten. Skälet till detta är att kapitel åtta leder vidare in i kapitel nio. I Hesekiel nio åskådliggörs beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, och i Testimonies, band fem, identifierar syster White tydligt detta förhållande. I syster Whites kommentarer behandlar hon klart och tydligt två grupper av tillbedjare i Jerusalem när beseglingen äger rum. Hesekiel gör detsamma, och den grupp som inte tar emot sigillet framställs i kapitel åtta.

”Den skara som inte känner sorg över sin egen andliga tillbakagång och inte sörjer över andras synder, kommer att lämnas utan Guds sigill. Herren ger sina sändebud, männen med slaktvapen i sina händer, denna befallning: ’Gån efter honom genom staden och slå: skonen

inte med ert öga och haven ingen medömkan: döden till fullo gamla och unga, både jungfrur och små barn och kvinnor; men kom inte nära någon man som har märket på sig; och begynnen vid Min helgedom. Då begynte de med de gamle männen som voro framför huset.”

”Här ser vi att församlingen – Herrens helgedom – var den första som fick känna slaget av Guds vrede. De gamla männen, de åt vilka Gud hade gett stort ljus och som hade stått som väktare över folkets andliga intressen, hade svikit det förtroende som anförtrotts dem. De hade intagit ståndpunkten att vi inte behöver vänta oss underverk och den tydliga uppenbarelsen av Guds kraft såsom i forna dagar. Tiderna har förändrats. Dessa ord stärker deras otro, och de säger: Herren skall varken göra gott eller göra ont. Han är alltför barmhärtig för att hemsöka sitt folk med dom. Så är ’Frid och trygghet’ ropet från män som aldrig mer kommer att höja sin röst såsom en basun för att visa Guds folk deras överträdelser och Jakobs hus deras synder. Dessa stumma hundar som inte ville skälla är de som får känna den rättfärdiga hämnden från en förtörnad Gud. Män, unga kvinnor och små barn går alla under tillsammans.” Testimonies, band 5, 211.

Kapitel åtta beskriver dem i Jerusalem – ”församlingen” – som i den fjärde av de fyra generationerna framställs såsom böjande sig ned för solen.

Och han förde mig in i den inre förgården i Herrens hus, och se, vid ingången till Herrens tempel, mellan förhuset och altaret, stod omkring tjugufem män med ryggen vänd mot Herrens tempel och ansiktet vänt mot öster; och de tillbad solen mot öster. Sedan sade han till mig: Har du sett detta, du människobarn? Är det en ringa sak för Juda hus att de begår de styggelser som de begår här? Ty de har fyllt landet med våld och åter vänt sig till att väcka min vrede; och se, de för kvisten till sin näsa. Därför skall också jag handla i vrede: mitt öga skall inte skona, och jag skall inte visa medlidande; och även om de ropar i mina öron med hög röst, skall jag ändå inte höra dem. Heseziel 8:16–18.

Liksom med de tio spejarnas onda rapport har de tjugofem ledarna för upproret, som tillber solen, ”eggat” Herren till vrede. Söndagslagen är den ”förbittringens dag” som profeterna pekar fram mot. Kapitel nio beskriver dem som tar emot Guds sigill vid samma tidpunkt, ty det är helt enkelt en upprepning av och en utvidgning av kapitel åtta.

”Denna besegling av Guds tjänare [Uppenbarelseboken sju] är densamma som visades för Heseziel i en syn.” Testimonies to Ministers, 445.

År 1863 började den första generationen av laodiceisk adventism sin vandring genom öknen. Den profetiska historia som identifierar svartsjukans avgudabild år 1863 var Arons guldkalv. Guldkalvens profetiska kännetecken är att den var en bild av ett djur, och att den var av guld. Guld är symbolen för Babylon, och därför var Arons guldkalv bilden av Babylons odjur. Vilddjurets bild definieras endast som föreningen av kyrka och stat, där kyrkan har herraväldet över relationen.

”Men vad är ”vilddjurets bild”? och hur skall den formas? Bilden görs av vilddjuret med de två hornen och är en bild åt vilddjuret. Den kallas också en bild av vilddjuret. För att då få veta hurdan bilden är och hur den skall formas måste vi studera kännetecknen hos själva vilddjuret – påvedömet.

”När den tidiga kyrkan blev fördärvad genom att avvika från evangeliets enkelhet och anta hedniska riter och seder, förlorade hon Guds Ande och kraft; och för att kontrollera folkets samveten sökte hon stöd hos den världsliga makten. Resultatet blev påvedömet, en kyrka som behärskade statens makt och använde den för att främja sina egna syften, särskilt för bestraffning av ”kätter”. För att Förenta staterna skall kunna upprätta en avbild åt vilddjuret måste den religiösa makten i sådan grad behärska den civila regeringen att statens myndighet också kommer att användas av kyrkan för att uppnå sina egna syften.” The Great Controversy, 443.

Kalven som Aron byggde, byggdes medan Mose tog emot de tio budorden. Det andra budet förbjuder avgudadyrkan och innefattar en delvis beskrivning av Guds karaktär, när det betecknar Gud som en nitälskande Gud.

Du skall inte göra dig någon bildstod eller någon avbild av något som är uppe i himlen eller nere på jorden eller i vattnet under jorden. Du skall inte tillbe dem eller tjäna dem. Ty jag, Herren, din Gud, är en nitälskande Gud, som låter fädernas missgärning drabba barnen intill tredje och fjärde led, när man hatar mig, men som visar nåd mot tusenden, när man älskar mig och håller mina bud. 2 Moseboken 20:4–6.

Arons bild av guldkalven, såsom en avgud, representerar en svartsjukans bild, ty den framkallade den rättfärdiga harm som drev Mose att kasta ned och krossa de två första tavlorna med de tio budorden. Vi avser att visa att den förfälskade kartan från 1863 representerades av Arons guldkalv. Guds svartsjuka uppenbarades gentemot Arons guldkalv, ty guldkalven representerade en falsk gud. Kalven var den förfälskade framställningen av Gud. Aron förkunnade att den representerade de gudar som hade befriat dem ur den egyptiska träldomen. De två tavlor som Mose krossade i just denna historia var en ”avskrift” av den sanne Gudens karaktär, den Gud som verkligen hade fört dem ut ur Egypten. Den förfälskade kartan som framställdes 1863 är en svartsjukans bild, ty den bröt Habackuks andra kapitels två tavlor genom att avlägsna de sju tiderna i Moses ed.

”Jag har sett att 1843 års diagram var lett av Herrens hand och att det inte borde ändras; att siffrorna var sådana som Han ville ha dem; att Hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän Hans hand drogs bort.” Early Writings, 74, 75.

Vidare tillägger Ellen White till befallningen att inte ändra 1843 års schema förbehållet ”utom genom inspiration”.

”Jag såg att den gamla tavlan var ledd av Herren och att inte en enda siffra på den borde ändras annat än genom inspiration. Jag såg att tavlans siffror var sådana som Gud ville ha dem, och att hans hand var över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen skulle se det förrän hans hand togs bort.” Spalding and Magan, 2.

Jakob och Ellen White bodde hos Otis Nichols familj när Nichols utarbetade och framställde 1850 års schema. Det enda som ”ändrades” på 1850 års schema var att året ”1844” användes för att ersätta året ”1843”, som hade varit angivet på 1843 års schema. Det enda som ”ändrades” var en rättelse av det ”misstag” över vilket Gud hade hållit sin hand. Profetissans inspiration var

närvarande i själva det hem där 1843 års schema ”ändrades” till 1850 års schema, och de sju tiderna i Tredje Moseboken tjugosex förblev bevarade på det schemat, såsom de hade varit på 1843 års schema.

Det andra budet innefattar ytterligare en del av detta profetiska pussel, ty det identifierar att Gud räknar generationerna till dess att Han hemsöker den missgärning som äger rum. År 1863 började den första av Sjundedagsadventistkyrkans fyra generationer, ty den milleritiska rörelsen upphörde vid den tidpunkten.

De två tavlorna med de tio budorden är en förebild för Habackuks två tavlor, men de är också en förebild för Pingstens två viftofferbröd, vilka var det enda offret i helgedomstjänsten som inbegrep synd. Uppenbarelsen av Guds makt vid givandet av de tio budorden, uppenbarelsen av Guds makt vid den pingstliga utgjutelsen och uppenbarelsen av Guds makt i historien om milleriternas två schematiska tavlor, är alla förebilder för den slutliga uppenbarelsen av den helige Andes utgjutelse i det sena regnet. Pingstens två viftofferbröd representerar de etthundafyrtiofyra tusen, som upphöjs såsom ett baner under det sena regnet.

Pingstvågens två bröd skulle tillredas med ”surdeg”, som representerar synd, men surdegen förintades genom bakningsprocessen.

Under tiden, när en oräknelig mängd folk hade samlats, så att de trampade på varandra, började han först och främst säga till sina lärjungar: Akta er för fariséernas surdeg, som är hyckleri.
Luk. 12:1.

Viftbröden var ett förstlingsoffer.

Ur era bostäder skall ni föra fram två viftoffersbröd av två tiondels efa; de skall vara av fint mjöl; de skall vara bakade med surdeg; de är förstlingsfrukten åt Herren. 3 Moseboken 23:17.

De etthundafyrtiofyra tusen är förstlingsoffret i de yttersta dagarna.

Och jag såg, och se, ett Lamm stod på Sions berg, och med honom etthundafyrtiofyra tusen, som hade hans Faders namn skrivet på sina pannor. Och jag hörde en röst från himlen, såsom rösten av många vatten och såsom rösten av en stark åska; och jag hörde rösten av harpospelare som spelade på sina harpor. Och de sjöng liksom en ny sång inför tronen och inför de fyra varelserna och de äldste; och ingen kunde lära sig den sången utom de etthundafyrtiofyra tusen, som var friköpta från jorden. Dessa är de som inte har befläckt sig med kvinnor, ty de är jungfrur. Dessa är de som följer Lammet varthelst det går. Dessa var friköpta från människorna såsom en förstlingsfrukt åt Gud och Lammet. Och i deras mun fanns inget svek, ty de är utan fläck inför Guds tron. Uppenbarelséboken 14:1–5.

Den skara av tillbedjare i de sista dagarna som aldrig dör, representerad av Elia, kommer att helt ha övervunnit synden, ty den reningens eld som genom förbundets budbärare bringas över dem, bakar grundligt ut och avlägsnar surdegen ur Levi söner.

Se, jag skall sända min budbärare, och han skall bereda vägen för mig; och Herren, som ni söker, skall plötsligt komma till sitt tempel, förbundets budbärare, som ni gläder er över: se,

han skall komma, säger Herren Sebaot. Men vem kan uthärda dagen för hans ankomst? och vem kan bestå när han uppenbarar sig? ty han är såsom en guldsmeds eld och såsom valkares såpa. Och han skall sitta såsom den som renar och luttrar silver; och han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren ett offer i rättfärdighet. Då skall Juda och Jerusalems offer vara ljuvligt för Herren, såsom i forna dagar och såsom i gångna år. Malaki 3:1–4.

Offret som är ”såsom i forna dagar” är pingstens viftoffer av två bröd. Det lyftes upp som ett offer och utmärker de två profeter som dödades på gatorna och som därefter lyfts upp till himlen såsom ett baner, vid början av söndagslagskrisen.

När Aron framställde sin guldkalv förklarade han att kalven var de gudar som hade fört dem ut ur Egypten och utlyste därefter en högtid åt Herren.

Och han tog emot det ur deras hand och formade det med ett ristverktyg, sedan han hade gjort det till en gjuten kalv; och de sade: Detta är dina gudar, Israel, som har fört dig upp ur Egyptens land. Och när Aron såg det, byggde han ett altare framför det; och Aron utropade och sade: I morgon är en högtid åt Herren. 2 Moseboken 32:4, 5.

När det norra riket Israel bröt sig loss från det södra riket Juda, införde Jerobeam, Israels förste kung, avsiktligt en förfalskad gudstjänst i två städer, uttalade samma förkunnelse som Aron och påstod att hans två guldkalvar var de gudar som hade fört dem ut ur Egypten, och instiftade en förfalskad högtid liksom Aron hade gjort.

Och Jerobeam sade i sitt hjärta: Nu skall kungariket återvända till Davids hus. Om detta folk drar upp för att frambära offer i Herrens hus i Jerusalem, då skall detta folks hjärta vända sig tillbaka till deras herre, till Rehabeam, Juda kung, och de skall döda mig och återvända till Rehabeam, Juda kung. Därför rådgjorde kungen och gjorde två kalvar av guld och sade till dem: Det är för mycket för er att dra upp till Jerusalem. Se, här är dina gudar, Israel, som förde dig upp ur Egyptens land. Och den ena ställde han i Betel, och den andra satte han i Dan. Och detta blev till synd; ty folket gick för att tillbe inför den ena, ända till Dan. Och han gjorde ett hus åt offerhöjderna och gjorde präster av de ringaste bland folket, sådana som inte var av Levi söner. Och Jerobeam instiftade en högtid i den åttonde månaden, på femtonde dagen i månaden, lik den högtid som firades i Juda, och han offrade på altaret. Så gjorde han i Betel och offrade åt de kalvar som han hade gjort; och i Betel insatte han prästerna för offerhöjderna som han hade gjort. Så offrade han på altaret som han hade gjort i Betel på femtonde dagen i den åttonde månaden, i den månad som han hade uttänkt i sitt eget hjärta; och han instiftade en högtid för Israels barn; och han offrade på altaret och tände rökelse. 1 Kung. 12:26–33.

Dan betyder dom och representerar ett tillstånd; Betel betyder Guds hus. Såväl i Arons uppror som i kung Jerobeams identifierar symbolerna den förening mellan kyrka och stat som slutligen äger rum vid söndagslagen i Förenta staterna.

Söndagslagen inträffar vid adventismens slut, och i adventismens början förenades rörelsen — som sommaren 1844 hade identifierats som det protestantiska hornet — på laglig väg med det republikanska hornet. Således representerar Arons och Jerobeams uppror både 1863 och den snart

kommande söndagslagen.

Anledningen till att förbundets budbärare renar ”Levis söner” och inte någon annan av stammarna är att det var leviterna som stod på Moses sida vid upproret kring Arons guldkalv. För deras trofasthets skull blev de då den stam som representerade prästadömet, en hedersställning som tidigare hade varit avsedd att bestå av de förstfödda ur var och en av stammarna. Detta är anledningen till att Jerobeam noga såg till att hans förfalskade prästadöme inte utgjordes av Levis söner, utan i stället gjorde sitt prästadöme ”av de ringaste bland folket, sådana som icke voro av Levi söner.”

Levis söner är de som renas genom eld såsom ett baner, eller ett viftoffer, under söndagslagens kris. Historien om söndagslagens kris i de sista dagarna förebildades av krisen år 1863, då det nyligen identifierade protestantiska hornet blev juridiskt förbundet med det republikanska hornet. Vi har ännu en historisk linje att behandla innan vi börjar arbeta oss igenom de avsnitt som vi just har hänvisat till.

Den linjen är året 1856, och vi kommer att behandla det i vår nästa artikel.

”Kristi ankomst såsom vår överstepräst till det allra heligaste, för helgedomens rening, framställd i Daniel 8:14; Människosönens ankomst till den Gamle av dagar, såsom den framställs i Daniel 7:13; och Herrens ankomst till sitt tempel, förutsagd av Malaki, är beskrivningar av samma händelse; och denna framställs också genom brudgummens ankomst till bröllopet, sådan den beskrivs av Kristus i liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25.” Den stora striden, 426.